

Källarhålet

David Brignoli, Felix Dahlöf, Birk Davidsson, Pella-Maria Petersson

Om oss

Vi är fyra SLM-studenter som tycker om att skriva i olika former och vill ge mer utrymme till kreativitet.

Sociala medier

[Instagram](#)

[Youtube](#)

[Facebook](#)

Detta är en återpublicering av bloggen [Källarhålet](#).

Ett projektarbete i kursen *Att publicera i den medierade offentligheten* vt 2024 som publicerats av

Linköping University Electronic Press i serien: [Linköping Electronic Press Workshop and Conference Collection](#), Nummer 34

ISSN: 2003-6523

© Författarna. Denna publikation är licensierad under en [Creative Commons Erkännande 4.0 Internationell Licens](#).

Välkommen till Källarhålet!

Introduktionstext

Bild: Källarhållets redaktion. Från vänster: Felix Dahllöf, Birk Davidsson, Pella-Maria Petersson och David Brignoli.

Välkommen till Källarhålet, ett onlinemagasin med utrymme för kreativitet! Vårt uppdrag är att skapa en plattform för studenter att publicera sitt kreativa skrivande. Är du en kreativ student med texter utan någon att läsa dem? Skicka in dem till oss!

Vårt magasin utgörs av läsarskrivna texter. Vi vill ge plats åt kreativa studenter som kanske inte har någon annan att visa upp sitt skrivande för, eller som inte har kunnat bli publicerade på mer traditionella plattformar på grund av att deras texter anses irrelevanta eller på annat sätt inte passar in. Vare sig det handlar om poesi, noveller, musikrecensioner eller vardagsfilosofi, de texter som andra publicister skulle kalla för irrelevanta är relevanta för oss.

I en offentlighet där kulturen bortprioriteras – eller rakt ut slaktas som i [Norrköping](#) – och kreativa uttryck bortprioriteras för att istället ge mer plats åt kommersiella intressen är det viktigt att komma ihåg att det är vår demokratiska rätt att uttrycka oss kreativt och konstnärligt! Likaså tycker vi att detta är en rätt för **alla**, inte bara för en grupp av få utvalda. Det här är vårt mål: att froda en gemenskap mellan kreativa studenter genom att etablera en plattform där deras skrivande görs tillgängliga för att läsas och diskuteras. Genom att ge denna möjlighet till studenter hoppas vi att kunna ge värdefulla erfarenheter inför framtida publiceringar.

Så ta del av våra publicerade texter! Låt författarna höra vad du tycker om deras verk, kom på våra fikaträffar och diskutera författarskapet eller bara bilda nya vänskaper, och om du själv har texter du vill få publicerade för att utveckla ditt eget skrivande, hör av dig till oss!

Det är därför vi finns.

Källarhållets redaktion

Våra riktlinjer

Introduktionstext

Bild: Midjourney, "Attling"

I Källarhållet är alla sorters kreativa texter välkomna! Vi kan däremot inte garantera att allt material vi får in leder till publicering. Vi anser dock att ett kallt "nej" inte är rättvist när det kommer till att neka en text. Snarare tror vi på ett öppet samtal med insändaren. Vad som inte funkade och hur det kan anpassas är det viktiga för oss. Vi vill publicera så mycket insända texter som möjligt för att froda en kreativ gemenskap mellan studenter. Med samarbete kan vi uppnå vårt mål!

Även om vi vill publicera så mycket som möjligt har vi några grundläggande riktlinjer som vi förhåller oss till vid publicering. Om en text bryter mot våra riktlinjer kommer vi inte att ta emot den. Dessa riktlinjer är ämnade för att skapa en trygg plats för kreativ gemenskap. Vidare är dessa riktlinjer till för att svara på eventuella frågor som är relevanta för insändare och läsare:

- Alla texter blir lästa och hanterade separat. Vi har inte ett automatiskt rensningssystem utan ämnar att ge alla texter samma rättvisa omtanke.
- Det finns ingen specifik ordmängd som kan anses vara för mycket eller för lite. Poesi på 20 ord är lika välkommet som en novell på 2000 ord, likaså är en musikrecension på en sida lika välkommen som en essä på fem sidor. Det är dock inte realistiskt för oss att publicera en hel roman på 60000 ord. Textlängden ses över text för text och om det anses vara för långt vill vi gärna föra en konversation om hur texten kan omarbetas för att bäst passa in i Källarhålet. Vi är inte emot att dela upp en längre text i mindre delar och publicera den i serieform.
- Texter med hatfullt eller kränkande innehåll kommer inte att publiceras.
- Likaså är texter som hänger ut personer inte heller tillåtna.
- Kränkande kommentarer i kommentarsfälten är inte tillåtna och kommer att tas bort.
- Du som skickar in din text till oss har fortfarande ekonomiska rättigheter till texten. Om du vill publicera texten hos ett förlag har du rättigheten att be oss ta bort texten från vår hemsida.
- Vi publicerar en bred skara av genrer i Källarhålet, från noveller och poesi, till svamlande filosofi och recensioner. Är du osäker på om din text passar hos oss? Tveka inte att skicka in den så listar vi ut det tillsammans!

Om du har frågor gällande våra riktlinjer, hör gärna av dig till kallarhaletliu@gmail.com.

Källarhålets redaktion

Musik: Vårens musiktips

Musiktext

Plötsligt vaknar man upp en dag och blickar upp mot en blå himmel. Isen har smält och vädret är inte lika kallt som det brukar vara. Alla tecken lutar mot att våren äntligen är här.

Våren förknippas oftast med just ordet "pånyttfödelse" vilket man i konst kan tolka på många olika sätt. Kanske betyder det att man som människa kommer att förändras och blomstra som de gula påskliljorna gör. Eller så kanske man förblir densamma, åtminstone förändras då landskapet.

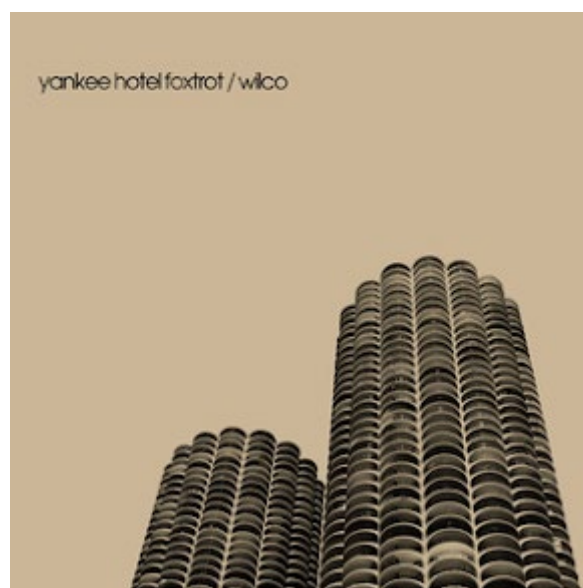
Nedanför följer en lista på låtar som på sitt egna och unika sätt tolkar, påminner eller på något sätt väcker vårkänslan inom oss.

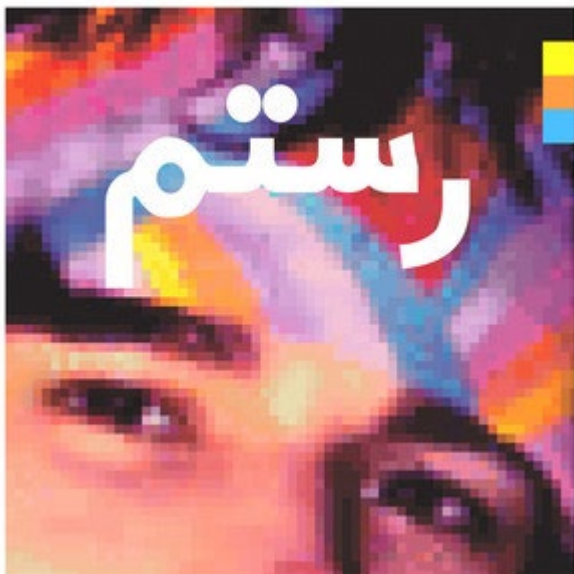
Foto: [Spring in Fern Valley] 1907–1943 Louis Fleckenstein (American, 1866 - 1943)

Heavy Metal Drummer – Wilco

Vad gör inte våren mer än att få oss att längta till sommaren? Sångaren Jeff Tweedy reflekterar över sin uppväxt i St. Louis på låten Heavy Metal Drummer där han nostalgiskt blickar tillbaka till somrarna då han såg hårdrocksband uppträda. Musiken är sprallig och omfamnas stundtals av varma och bubblande syntar som får en att vilja hoppa på cykeln och spendera hela dagen ute i solen.

David Brignoli

Gwan – Rostam

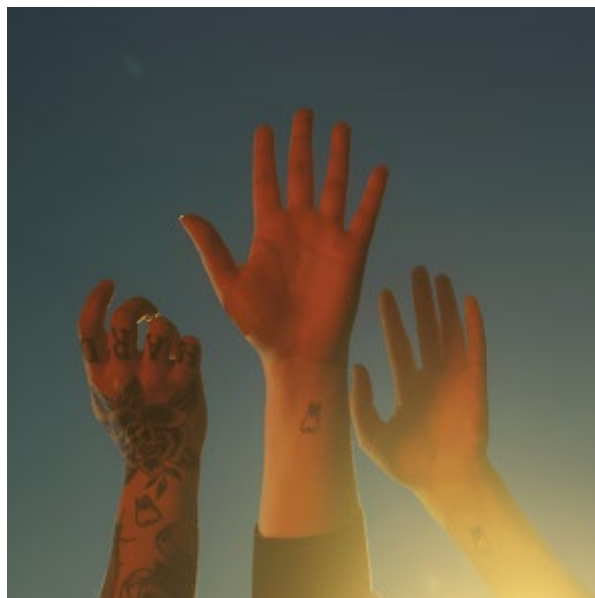
Tack vare Antonio Vivaldi kommer jag alltid att förknippa stråkar med våren. Rostam inleder låten Gwan från sitt kritikerrosade album Half-Light med samma solkyssta stråkar som om det vore hämtat från 1700-talet. Vad som följer i låten är som taget från en luddig dröm man knappt kan minnas. I texten får Rostam de mest enkla observationerna att kännas lika drömska som hans melodier. Efter ett kort mellanspel av en kör kommer sångaren ur sin dröm, det hela låter verkligen magiskt.

David Brignoli

Not Strong Enough – Boygenius

Supergruppen Boygenius sjunger om relationer, självhat och hur de alla anser sig själva inte vara tillräckligt starka nog på förra årets hit Not Strong Enough. Phoebe Bridgers och Julien Baker inleder med varsin vers om gamla minnen till glittriga gitarrer. Mot slutet verkar äntligen Lucy Dacus kunna se förbi sitt självhat genom att förklara. "I think I have been having revelations". Det verkar då äntligen som om hon kan se förbi sitt självförakt och växa som människa.

David Brignoli

Change - Big Thief

Även fast den aldrig nämner årstiden så förknippar jag Change av Big Thief med våren. Sångaren Adrienne Lenker sjunger: "Change, like the wind / Like the water, like skin / Change, like the sky / Like the leaves, like a butterfly". Visst, kan man argumentera att alla årstider tillbringar förändring, men ingen är densamma som våren. Låtens lugna tempo ger utrymme för musiken att förändras även om den aldrig riktigt gör det. Bara för att det inte sker på direkten, betyder det väl inte att det sker senare?

David Brignoli

Poesi: Om sanning finns

Poesitext

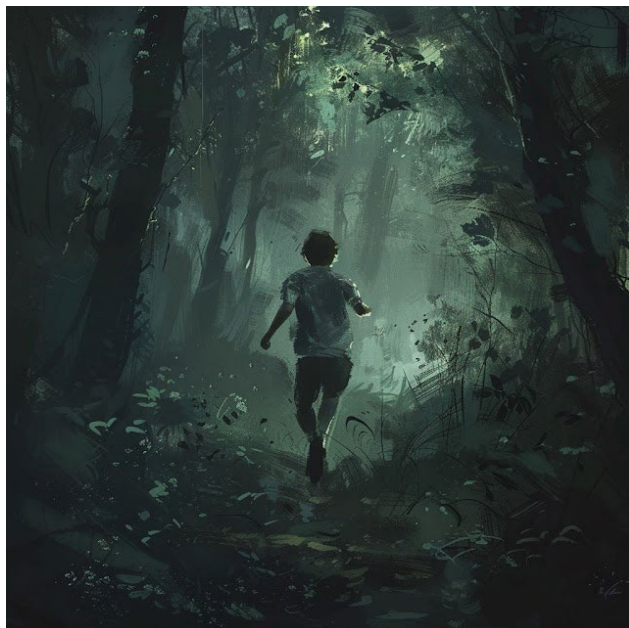
Bild: Midjourney, Attling

Den värld vi vandrar blir till dröm om natten,
Men dröm och dag med samma röster gnyr.
I glömskan flyter båda fritt som vatten;
I ögat faller båda bortom styr.
Och vad som våra syner varit spelar
I våra själar utan ände, utan sikt.
En dröm, gudomlig – eller inget, velar
På våra tungor utan ord och skikt.
Ty allt som jag kan säga, säger inget.
Min röst är lika tom som allting annat;
Att trots likt getingen jag dör med stinget,
Så talar jag om det som mig besannat.
Om sanning finns så skriver jag att den,
I mig och dig, beskriver kärleken.

Felix Dahllöf

Fiktion: Prolog till "Bona"

Fiktionstext

Bild: Midjourney, "Attling"

Västra Ny socknen bestod mestadels av djupa skogar som höjde och sänkte sig med den kulliga bygden och ramade in de utspridda insjöarna likt oregelbundna speglar. Insjöar, vars gyttjiga bottnar dolde sig under blanka, stillsamma ytor där himlen reflekterade sitt lynne. Det var ett snårigt landskap, dit solen endast nådde genom glipor i trädens täta kronor. Om vinande vinternätter förvandlades socknen till en karg, vidsträckt vildmark där snötäckta grantoppar spetsade stjärnorna och gjorde den civiliserade omvärlden tillintetgjord. Om heta augustikvällar, när solen dröjde sig kvar och målade om insjöarnas bruna vatten med en gyllene kopparfärg som svärmar av mygg svävade över, kunde det vara en sympatisk plats där liv sprudlade; där det alltid rasslade i vassen och surrade i luften; där grönskan och dess söta dofter exploderade i högsommarens kvava klimax. Det var en plats där årstiderna kom och gick, men socknens marker förblev en obetvingad organism, ett subliment motiv som påminde varje människa om hennes ofullkomliga mänsklighet och fördärvade karaktär. Och på en till synes stillsam dag, sprang det en gång en pojke genom socknens djupa skogar. Han for fram över slyet med brinnande lungor. Träskorna hade han tappat för länge sedan och hans bara fötter var ömma och såriga, men det brydde han sig inte om. Grenar rev och slet efter det mörka håret som hade klibbat sig fast mot hans svettiga panna. Då och då ramlade han omkull och famlade runt i riset och mossan innan han vimmelkantigt flög upp på sina fötter igen och sprang vidare, sicksackande mellan stammarna. Han ville egentligen slå sig ned och vila ett slag, låta den kyliga morgonbrisen kyssa hans heta kinder, men han var inte tillräckligt långt borta. Molnen ovanför såg mulet ned på honom genom bladen och barren, och han svor åt dem där de bekymmerslöst seglade förbi på himlen, fria från gravitationens tunga fotboja som han släpade på, desperat och panikslagen likt en räv fast i en saxfälla. Ty han var medveten om att de redan letade efter honom, att de säkerligen hade kontaktat polisen och meddelat om att någon som han var på fri fot. Men de skulle inte få tag honom den här gången. Det var han fast besluten om, trots att han var fördömd – fördömd till socknens marker och alla de jävlar som vandrade där.

Pella-Maria Petersson

Fiktion: "The Thief and the Dragon"

Fiktionstext

Bild: Midjourney, "Attling"

Somewhere within a wild wood, inside a cave overlooking a small lake, a vile curse rang out.

"Do you kiss your mother with that mouth?"

"Bastard bit me – by Elir's balls, keep that damned light high!"

Bastion turned away from the bas relief depicting a slender, faceless woman and raised his torch for Torl. "Pardon."

Torl was on her knees, muscles taut as she strained against a small black shape pressed to the floor. In the shadows of torchlight her shaved head cast a spectral visage. "How about we focus a bit more on the task at hand rather than the dead gods?"

'The task at hand' was a fat, six-legged lizard squirming beneath the imperian's iron-grip. Its cinder eyes burned brighter than Bastion's torch and it snapped viciously at Torl with razor-sharp teeth, luminescent spittle dripping from its maw. Torl held a hand around its thick neck, her pale blood stark against the black tattoos wrapping around her fingers.

"Can't be worse than that cat of yours, I imagine," Bastion said. "This one just hatched. Get bit a week from now and its saliva will seize your muscles and turn them to a tasty mush within seconds."

Torl glared at him. "Get the cage."

#

Two figures emerged from the cave-mouth. The first was a young man with sharp features, curly black hair, and an easy smile. The other, carrying a vicious black ball of snapping fangs at arm's length, was a seven-foot tall muscular woman without a strand of hair on her tattooed head. The black scales of the hatchling dragon in her hands glimmered in the sunlight.

"How do you forget a cage?" Torl repeated.

“It was an honest mistake.”

“I should *honestly take your arms.*”

Knowing it was a real possibility – he had seen Torl do exactly that to a poor fool just a few weeks prior – Bastion took a step further away from the imperian.

“It *is* kind of cute,” Torl said, already moving on with life.

Bastion considered the dragon. Six legs, red eyes, teeth as sharp as obsidian and longer than his fingers, and rabid manners to boot. He had a clear answer in mind, then realized he’d rather not contradict his very strong and dangerous companion at the moment, and said not a word.

They descended the cliff and began to make their way through the forest, tracing their steps back the way they had come earlier. The black dread soon stopped squirming and biting, instead resigning itself to crying to the heavens with an ear-piercing squeal. Quite honestly, it wasn’t much different from Torl’s cat during the twilight-hours in camp, but Bastion still cursed their employer’s insistence on bringing ‘the specimen’ back alive. Nothing was ever easy with wizards.

Torl carried the dragon without complaint. To Bastion it seemed as if she wasn’t exerted in the slightest, despite the fact that the dragon easily weighed more than eight stone and they’d travelled for several hours. At some point, however, she must’ve gotten tired.

She slipped.

A guttural curse from Torl. A *thud* as something heavy hit the ground. The rustle of brush as the dragon made a run for it.

Bastion threw off his backpack and bolted after it. The fat little bastard didn’t know its own worth: Its delivery would feed Torl and Bastion for over a month! It could not be allowed to escape.

He tore through thick brush following the shiny black nugget, slicing open his face and forearms on sharp thorns and thistles. He ignored the pain; the sum of gold the dragon was worth echoing in his mind, springing his legs forward faster than a king towards the grave.

Just as he was about to pounce at the dragon, they broke through the brush and emerged into a wide glade.

Bastion stopped.

Where the baby was round, pudgy, and ugly, the mother was sleek, majestic, and beautiful with black scales shimmering with a ruby-like hue in the sunlight, red eyes burning like infernos, a slim snout curving upward like a bearded axe, and a long tail with a tip reminiscent of a bardiche-head. Here was death incarnate.

And it was staring right at Bastion.

The baby skittered across the glade and hid behind its mother. Bastion could swear he saw the little bastard grin.

The sword on Bastion’s hip seemed a silly proposition. The armour of hardened leather he wore felt about as protective as a whore’s silk dress.

He cursed – the wizard had said that the thing’s mother was dead!

“Did you catch it?” Torl called out, as if the situation couldn’t get any worse already. “I swear, if you lost it, I’ll—”

She trailed off when she emerged into the glade and laid eyes on the elephant-sized lizard. It snapped its eyes to her, some ancient instinct telling it that the imperian was the greater threat. It bared its fangs and drooled luminescent saliva sizzling like acid.

“They grow up so fast,” Torl said without a hint of irony as she drew her sword.

Bastion released a high-pitched squeal and tore at Torl’s arm. “We’re not fighting a *fucking dragon*, you absolute lunatic!”

#

Breathe in. Breathe out.

Bastion repeated the mantra in his head time and time again as he ran through the forest. His breathing was laboured and ragged. Just behind him, he knew Torl was keeping pace with silent steps. He couldn’t hear her, however, as right behind her, the forest was being torn apart by a rampaging dragon.

Trees fell around him as the dragon crashed into them. Several times he had to side-step to avoid being crushed.

Bastion had been chased with his life on the line many times before – this wasn’t even the first time this week – but never like this. Every step was treacherous. One slippery stone would spell gruesome death by palsy and devouring. One lapse in judgement and he’d be crushed by a falling tree or dismembered by a bardiche-blade. And without a guard’s angry cursing and threats, the fun was taken right out of it.

Breathe in. Breathe out.

It felt as if they were sprinting for miles. Eventually, he broke through a final wall of thorns and emerged into yet another glade. This one was enclosed by forest on one side and dropped off a sheer cliff on the other.

Bastion and Torl came to a grinding halt at the cliff-edge. They looked out over the trees – the entire rest of the forest being below their plateau. Across the horizon there was nothing but blue skies and green trees. Just below, there was a calm river meandering along.

“Think it’s deep enough?” Torl asked.

“What?”

“Do you think it’s deep enough?”

Bastion scoffed. “You’re actually insane. That’s a thousand-foot drop – *at least!* We’ll be nothing but paste.”

Torl considered this. “I won’t.”

Before Bastion could answer, the dragon arrived.

It exploded out from the trees, sending stones and tree-trunks barrelling across the glade. Its tail was swinging wildly behind it, chopping trees completely in half, and its mouth was full of saliva, overflowing and burning the ground beneath.

The dragon stopped. It observed the two thieves with its infernal eyes, baring its teeth and growling. It roared. First came a gurgling sound. Then, it spewed forth a flood of acidic venom. As the acid barrelled towards him, every instinct screamed to react, and Bastion froze.

#

He was falling.

Torl clutched him tight to her chest.

They struck the water.

#

Bastion lay on the riverside. Sharp stones bit into the side of his face. He didn't mind. For the moment, he was glad just to feel something. Every joint and limb ached. It hurt to breathe. But he was alive.

He turned his head slowly. Torl was sitting next to him, tending to her wet sword. In stark contrast to Bastion, she looked as she always did: Invincible.

"We could've taken taken it," she said. There was a hint of a smile on her lips, imperceptible to anyone but Bastion.

He chuckled. And then the chuckle became uncontrollable laughter, hurting all of his everything. He had faced a dragon – *a fucking dragon!* – and lived. "Torl, my darling, I could kiss you right now!"

Now Torl grinned. "You'd have better luck with the dragon." She helped Bastion find his feet, then continued: "How do we explain this to the wizard?"

"That's the easy part," he said. "We don't."

With that, Bastion and Torl returned to camp and continued their journey across the realms. There was no coin in failure, after all.

Birk Davidsson